

הקלבות טבח סימן חמוץ

כיאוריות ומוספיטים

[משנ"ב ס"ק עח]

או אחר מליחה ונתקתה, ומלאו פעם שנייה ל夸רדה⁽¹⁰²⁾.

(102) מה שבתב "לקודרה", הינו כפי פסק השועע (יריד סי' צ א ס"ה) שאף בשר שנמלח לשם בישול בקדורה נחשב כמלוח לעניין דין מליח הרוי הוא ברותה, לפי שבמליח זו אין הוא ראוי לאכילה אלא אם כן מודיעים אותו במים, והרי הוא בכלל יינו נאכל מחמת מלאו שאמרו בוגמרא (פסחים עג, א) שנדון ברשותה. נראה טור שם שיש מן הראשונים שתוק בשאר שנמלח לצורך איבsson הרוי הוא בכלל יינו נאכל מחמת מליחו, ויש שתוק בשמנמלח לשם עיבוד ובוגמה. וזה רומי'א שם, שכן שאין אנו בקאים מה נחשב דבר שנמלח לשם קדרה, במקום שאין הפסד מוגבה נותרים לוין נמליח אפילו בשאר שנמלח לשם צלי, אף שאינו מלוח כלל בגין לשם בישול בקדורה.

[משנ"ב שם]

הבשרoor מוגעת קרי בבלוש על-ידי צירוף⁽¹⁰³⁾.

(103) הינו בשער של יכדי שיתן על האור וזרתיה, ובפי שבתב ליל (סי' תמו ס"ק מ). והוא מה שבתבנו שם על אופן מדית שיעור זה.

[משנ"ב שם]

ורוקא בשהציר עוללה על-גביו⁽¹⁰⁴⁾.

(104) עיין מה שבתבנו בשעה"צ לעיל (ס"ק צג) בשם החמד משה.

[משנ"ב שם]

לאין לו פט להבליע הפטם בבשורה⁽¹⁰⁵⁾.

(105) ואף לדעת הסוברים בשועע לעיל (ס"ב) שצונן אסור בחמץ בתב, בתב הפמ"ג (אי"א סוף ס"ק לא) שהבשר מותר, שכן אף הם לא אסור בזען אלא כשהחמצן נשרה בתוך הייתר צונן, או שדבר הייתר נשרה בתוך חמץ צונן, או שההייתר נשרה יחד עם חמץ בתוך רוטב צונן, אבל כאן שעדים עברו על הבשר ורק העברה בעלמא, לדברי הכל אין הוא נאסר, וכן כתב השועע הרב (סנ'ח).

ואכן אם הכינו את הבשר לחור הפים, בתב הפמ"ג (שם) שהרי זה אסור לדעת הסוברים שצונן אסור, ואף לדעת הסוברים שצונן מותר, ציד הפמ"ג שהרי זה אסור, עיין שם עמו.

[משנ"ב ס"ק עד]

וזנ"י אם נחמיר לאסרו אולמה בתקינה כלחה⁽⁹⁶⁾.

ולפי טעם זה, בתב הפמ"ג (אי"א ס"ק לג) שאפלו אם אין בכל החותיכו ששים בנדר החיטה, מ"מ רק ההתיכה הנוגעת בחיטה ואסורה, אבל לפיה הטעם הראשון, אם אין בהן ששים בנדר החיטה בכלל אסורהות.

[משנ"ב ס"ק עה]

קא"ן שיש לספק שפאה גנעה מהטה גם בכו⁽⁹⁷⁾.

(98) ובטעם הדבר שהקלו בספק כתוב בביור הגראי, שהזיאל ומייקר הדין דבר כחוש אינו נבעל אלא כדי קליפה, אלא מושם חומרא בעלמא מוחמיירים לאסרו בולה (אפילו בדבר שלא שirk בו שמנונית), לפיכך כשייש ספק אם האיסור נגע בתרגונת, אין מחמיירים חומרא זו, וכעין וזה כתוב הפמ"ג (אי"א ס"ק לג).

[משנ"ב שם]

במו שבטוב סיכון המז עזיף ט⁽¹⁰⁰⁾.

(100) שם כתוב השועע שהמץ שהתעורר בדרבים אחרים בפסח והתרורבת היא יבש ביבש, שיש אומרים שאין הוא בטל, שם שבתערובת של לח בלח אין חמץ בטל אלא אסור במשהו, ויש סוכרים שapk על פי שבתערובת של לח בלח אינו בטל, בתערובת של יבש ביבש הוא בטל, וכverb המשנ"ב שם (ס"ק צה) שהאחרונים הסכימו לדרכה שאינו בטל.

[משנ"ב ס"ק עז]

אין להזכיר למזכרת, לרעת קה"ה לאיל בסעיף יי⁽¹⁰¹⁾.

(101) שם כתוב השועע שמותר למכור לנכרי תרגונת מבושלת שמצוואה בה חיטה מברקעת, שאין זה נהשכ בנהנה מהחטף, שהרי אין התרונגלה נמכרת יותר בירושה המשוה למכירת הבלוע בה, והרומי'א שם כתוב שהמנגה שלא למוכרה אלא לשרכ' אותה, ורעת הא"ר (כאן ס"ק לה) שלדענת הרומי'א הגיל אף אם החיטה נמלחה עם התרונגלה הדין כן שיש לשרכ' את התרונגלה. ובטעם החולקים כתב הט"ז (ס"ק ב), שרק בבישול מהו שלא למוכרה, שכן התרונגלה שרך כורי קליפה אסור מעיקר הדין והאר התרונגלה אסורה ורק מושם חומרא בעלמא [וכפי שבתב המשנ"ב לעיל (ס"ק עד)], מוגר למכור אותה חוץ מכדי קליפה שבה.

